

Arrest

nr. 287 896 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Koerd te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Goundek Said bij Hasaka. U bent getrouwd en heeft een dochter. Uw dochter heeft een ontsteking aan haar hersenen en heeft hiervoor een medische behandeling nodig. Uw vrouw en kind verblijven nog in Syrië. U verliet het land op 24 mei 2021 omwille van de oorlog en de verplichte legerdienst en reisde door naar Bulgarije waar u aankwam op 1 september 2021.

U diende in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2021 en werd in maart 2022 erkend als vluchteling. U wilde uw dochter niet naar Bulgarije overbrengen omdat de medische behandelingen daar niet goed zijn. U had sinds uw vertrek het plan om naar België te komen. Uw zus, (...) kwam in 2017 naar België via een hervestigingsmissie. U verliet Bulgarije op 27 april 2022. U kwam aan in België op 28 april 2022 en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw dochter, uw huwelijksakte, uw familieboekje en medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (CGVS, p. 6-7).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Zo verklaarde u dat het moeilijk is om werk te vinden als u de taal niet kent en dat het werk niet goed betaald wordt. Daarnaast haalde u aan dat er veel corruptie is (CGVS, p. 7-8). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw dochter die ernstige medische problemen heeft, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uw dochter verblijft immers nog in Syrië. Het ontbreken van een kwalitatieve medische behandeling voor haar in Bulgarije is louter hypothetisch en niet gebaseerd op concrete informatie (CGVS, p. 7).

Verder moet worden opgemerkt dat u slechts anderhalve maand in Bulgarije verbleven heeft nadat u uw status kreeg (CGVS, p. 6). Dit gedrag getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht de identiteitskaarten van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw dochter, uw huwelijksakte en uw

familieboekje mee. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit en nationaliteit aantonen, die hier niet betwist worden. Verder legde u medische documenten van uw dochter neer. Ook over dit element bestaat geen twijfel.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Bulgarije. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Bulgarije. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheid in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Het komt daarentegen niet aan verweerder toe om bijkomende onderzoeksdaden te stellen, laat staan om de mogelijkheden voor verzoeker om onderdak, werk en gezondheidszorg te vinden, uiteen te zetten, gezien de bewijslast aangaande actualiteit en/of effectiviteit van de verleende EU-bescherming (die vermoed worden) bij verzoeker berust.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn/haar fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Bulgarije een beschermingsstatus heeft, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat gaat dat Bulgarije en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Bulgarije geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Bulgarije sprake is van

structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Bulgarije tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

De Raad beklemtoont dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije werd verleend te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat er geëist mag worden dat verweerder objectieve informatie toevoegt waaruit zou blijken dat er geen noemenswaardige problemen zijn voor begunstigen van internationale bescherming inzake werk, huisvesting en toegang tot medische zorg en naar algemene landeninformatie verwijst waaruit een "zero integration" beleid blijkt dat algemeen en toepasselijk is op iedereen alsook problematisch is, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat er in Bulgarije sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Bulgarije tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 91). Verzoekers persoonlijke ervaringen en kenmerken zijn bijgevolg evenzeer belangrijk.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze dat:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Zo verklaarde u dat het moeilijk is om werk te vinden als u de taal niet kent en dat het werk niet goed betaald wordt. Daarnaast haalde u aan dat er veel corruptie is (CGVS, p. 7-8). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw dochter die ernstige medische problemen heeft, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uw dochter verblijft immers nog in Syrië. Het

ontbreken van een kwalitatieve medische behandeling voor haar in Bulgarije is louter hypothetisch en niet gebaseerd op concrete informatie (CGVS, p. 7).

Verder moet worden opgemerkt dat u slechts anderhalve maand in Bulgarije verbleven heeft nadat u uw status kreeg (CGVS, p. 6). Dit gedrag getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht de identiteitskaarten van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw dochter, uw huwelijksakte en uw familieboekje mee. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit en nationaliteit aantonen, die hier niet betwist worden. Verder legde u medische documenten van uw dochter neer. Ook over dit element bestaat geen twijfel.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert en geenszins stereotiep is zoals verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt.

Met de algemene stelling dat hij Bulgarije heeft verlaten omdat er hem geen rechten worden toegekend, doet hij geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Hier werd terecht geoordeeld dat verzoeker louter op algemene wijze verwees naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting, tewerkstelling of integratie, maar geen persoonlijke ervaringen aanhaalde om dit te concretiseren. Opnieuw blijft verzoeker in gebreke met betrekking tot zijn persoonlijke ervaringen.

Waar in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker maar zeer kort bleef nadat hem een statuut werd toegekend en hij dus geen blijk geeft van een intentie om te pogen een bestaan op te bouwen, geeft verzoeker aan dat hij al zes maanden voor zijn erkenning in Bulgarije verbleef en dus “*al wat meer gehoord en gezien had om te weten hoe moeilijk de situatie voor statushouders wel was*”. Ook hier overtuigt verzoeker niet, gezien de situatie van een statushouder niet gelijkgesteld kan worden met de situatie van een asielzoeker. Ook hier komt verzoeker niet verder dan op algemene wijze te beschrijven dat hij “*al wat meer gehoord en gezien had om te weten hoe moeilijk de situatie voor statushouders wel was*”, zonder enig concreet gegeven met betrekking tot zijn specifieke situatie aan te brengen.

Verzoeker geeft te kennen dat zijn bezorgdheid uitgaat naar de medische behandeling die hij voor zijn dochter zou willen bekomen. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, verblijft verzoekers dochter nog in Syrië. Het ontbreken van een kwalitatieve medische behandeling voor haar in Bulgarije is dan ook louter hypothetisch en niet gebaseerd op concrete informatie.

Hoewel verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij algemene problemen van verschillende aard heeft aangekaart, waar hij ook persoonlijk mee te maken kreeg, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid welke problemen verzoeker zelf heeft gekend. Verzoeker licht dit ook niet concreet toe. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud overigens uitdrukkelijk te kennen geen persoonlijke problemen te hebben gehad in Bulgarije, ook niet nadat hij zijn statuut kreeg (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verzoeker komt echter niet verder dan het louter op algemene wijze herhalen van de algemeen problematische situatie in Bulgarije, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, doch doet hiermee geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Bulgarije zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die eenzelfde profiel vertoont als verzoekende partij (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, bijstand, onderwijs,

gezondheidszorg, discriminatie en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken. Hij blijft hier echter in gebreke zoals in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen of argumenten bij die desbetreffende concrete vaststellingen aangaande zijn persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de bescherming die hem in Bulgarije werd verleend niet effectief of ontoereikend is en dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus kan uit verzoekers verklaringen niet worden afgeleid dat hij, door het systematisch onvermogen van de Bulgaarse overheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Bulgarije.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF